

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

w sprawie **P. M.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 16 stycznia 2024 r.,
z urzędu, kwestii dopuszczalności wniosku obrońcy skazanego o wznowienie
postępowania w zakresie postanowień o kosztach pomocy prawnej udzielonej
skazanemu z urzędu, zawartych w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 1 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 89/22
oraz w wyroku Sądu Okręgowego Katowicach
z dnia 30 lipca 2021 r., sygn. akt XXI K 97/19,
na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 531 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania
pozostawić bez rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo obrońcy z urzędu skazanego P. M. –
r.pr. N. M. z dnia 25 lipca 2023 r., w którym sformułowano wniosek o wznowienie
postępowania w sprawie postanowień o kosztach pomocy prawnej udzielonej
skazanemu z urzędu, zawartych w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia
1 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 89/22 oraz w wyroku Sądu Okręgowego w
Katowicach z dnia 30 lipca 2021 r., sygn. akt XXI K 97/19.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest niedopuszczalny z mocy ustawy.

Niezależnie od wątpliwości co do podstawności uznania pisma za wniosek strony o wznowienie postępowania, należy stwierdzić, że na płaszczyźnie formalno-prawnej jest on niedopuszczalny z mocy ustawy, albowiem dotyczy postępowania incydentalnego, w którym prawomocne orzeczenie nie ma cechy trwałości, wymaganej przez przepis art. 540 § 1 k.p.k. Zgodnie bowiem z art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k., jeżeli w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie nie zamieszczono rozstrzygnięcia o kosztach, jak również gdy zachodzi konieczność dodatkowego ustalenia ich wysokości lub rozstrzygnięcia o kosztach postępowania wykonawczego, orzeczenie w tym przedmiocie wydaje odpowiednio sąd pierwszej instancji, sąd odwoławczy, a w zakresie dodatkowego ustalenia wysokości kosztów także referendarz sądowy właściwego sądu.

Odnosząc się na koniec do sygnalizowanej przez obrońcę skazanego kwestii niekonstytucyjności przepisów regulujących ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, należy zauważyć, że Sąd Najwyższy podkreślił w jednym z najnowszych orzeczeń dotyczących tej problematyki, że „organ, w którego składzie zasiadają osoby powołane na miejsca wcześniej obsadzone, nie jest organem opisanym w Konstytucji jako Trybunał Konstytucyjny, a zatem wydane przez taki organ decyzje nie wywierają skutków, o jakich mowa w art. 190 ust. 1 Konstytucji” (*postanowienie 7 sędziów SN z dnia 13 grudnia 2023 r., sygn. akt I KZP 5/23*). Niemniej jednak w dalszym ciągu dopuszczalna jest tzw. rozproszona kontrola konstytucyjności ustaw, co też potwierdza teza wyrażona w ww. orzeczeniu Sądu Najwyższego, zgodnie z którą: „stwierdzenie przez sąd niekonstytucyjności przepisów, na podstawie których orzeczono o kosztach pomocy prawnej świadczonej przez adwokata z urzędu, obliguje do odstąpienia od ich stosowania i umożliwia, w trybie przepisu art. 626 § 2 k.p.k., wydanie postanowienia uzupełniającego, z uwzględnieniem stawek należnych adwokatowi działającemu z wyboru”.

Z tych względów wniosek obrońcy z urzędu skazanego, jako niedopuszczalny z mocy ustawy, należało pozostawić bez rozpoznania, co czyni bezprzedmiotową kwestię wezwania wnioskodawcy do uiszczenia opłaty od wniosku.

[PGW]

[ał]